

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas.
Cuba, Puerto Rico y Extranger, 5

L' ÚLTIM FIGURÍ DE LA DANSA

EL CAKE WALK.

CRÓNICA

Si 'ls companys de causa volguessin ser franchs ysincers haurían de confessar que *La Perdiu* vola com de costum per las regions de la fantasia al descriure la ceremonia de la colocació de la primera pedra al monument al Doctor Robert. Usa la tal dos jochs de ulleras, unas de vidres de multiplicar per abultar las sevas cosas, y unas otras de vidres de disminuir per empetidir las del adversari. Diumenje, com es natural, va calarse las de multiplicar, y tal va sortir la seva descripció, que un s'estranya de que no vajin esbotzarse las parets de las casas que forman el circuit de la gran plassa, á las empentas de la multitud frenética y entussiasmada que, segons *La Perdiu*, l'omplía de gom á gom. Y no obstant, tot permanece intacte, desde 'ls murs de pedra de l'Universitat, fins á la tanca del monument en construcció formada de canyas enguixadas. Ab tot y ser materia tan flaca no hi quedá després de la festa ni un esboranch, ni la més petita esquerdá.

Gent hi aná; pero no gentada. Ja s'haurían acontentat els organisadors de la festa ab haver reunit sols una quinta part de la que assistí á la colocació de la primera pedra de la *Casa del Poble*.

Y en quant al entussiasme, salvant els picaments de mans de un petit grupo, que 's multiplicaren quan aparequé l'Eminentíssim y quan se desplegaren determinats pendons, no fou cosa que fes pujar ni una décima de grau la temperatura de l'atmosfera.

¡Y cuidado que tot semblava fet á propósit pera realisar una grandiosa manifestació! Las autoritats la prohibiren fora del clos del monument, y fou alsat un cadafalch per damunt del clos, que convertía en teatro de la festa tota la plassa. Ni alló que diuhen de que lo privat es lo que més se desitja, ni l'habilitat que significa la construcció del cadafalch, foren motiu perque 'l va-y-tot que varen fer, se sortís dels límits de lo usual y lo ordinari en semblants cassos.

La festa del diumenje es un nou testimoni de que la causa tres voltas seguidas derrotada en las urnas en el transcurs de un any, no representa de bon tros ni 'l pensament, ni l'idea, ni 'ls sentiments de la inmensa majoría del poble barceloní. Es una nova demostració de que l'onada regionalista que tantas preocupacions havia despertat un día, retrocedeix y 's desinfla.

Aixís podran acreditarho 'l Sr. González Rothwos y altres representants del tirá assistents al acte. Podran acreditar además que 'l poble barceloní, en sa inmensa majoría partidari de la República, doná probas de una exemplar tolerancia, abstenintse de perturbar l'expansió dels que cada día l'insultan llasantli á la cara 'ls dictats de brétol y de analfabet. Podran finalment donar fé de que 'ls companys de causa ja no xiulan á la bandera nacional: qu'encare qu' en petit número, la colocaren entre las demás que ornamentavan la plassa, y que dels colors *rojo y gualdo* s'hi contavan á lo menos fins á dos ó tres llargandaixos y una bandera grossa, aixó sí, lligada al pal perque no pogués voleyar, com las otras, representativas dels antichs comtats en els temps feudals de Catalunya.

Fins aquí arriba 'l seu espanyolisme. La bandera nacional la lligan sens dupte perque ab el vent no 's fassi mal-bé. Ja veuhen si l'estiman.

* *

Si la primera pedra de un monument es com la

llevar de una planta que ha de náixer, se 'ns figura, á jutjar per lo succehit diumenje, que 'l monument de las cevas regionalistas en el qual la figura del Doctor Robert no es més que un pretext, naixerá en mala saho. L'ambient li ha de ser cada día menos propici.

Tal es el perill que ofereixen sempre las precipitacions. Y en aquest punt els companys de causa han anat una mica massa depressa.

Per obrar ab llealtat, no es una primera pedra lo que havían d'enterrar, sino un ou. Perque ja es ben sabut que lo que 's proposan fer ab el tal monument es un'amagada d'ou. Mes ara sols falta saber si Barcelona se 'l deixarà amagar.

Quinze días enrera tractarem d'aixó, incitant als autors del projecte á que donguessin una explicació clara y detallada del mateix, y de tots y cada un dels símbols qu' en ell pretenen ferhi figurar. Precisa que 's destrihi bé lo que donan al Doctor Robert, que ningú 'ls ho disputa, y lo que 's reservan ells pera imprimir carácter monumental á las sevas preocupacions polítiques y á las sevas caborias anti-páticas.

En aquest concepte se 'ls ha d'exigir que siguin molt explícits y que tinguin quan menos el valor de la franquesa. No 's pot esperar á que 'l monument sigui fet perque Barcelona 's dongui compte llavors del insult ó de la insanitat que 's cometi ab ella. Aixó fora ocasionat á conflictes lamentables, que á tots importa prevenir y evitar.

Y no se 'ns tatxi d'extremadament rezelosos: sa-

UN CEBALLOT

—¿Qué diuhen? ¿Que las verduras avuy día van tan caras? Donchs... ha arribat l'ocasió de darse un xich d'importancia.

BUSCANT NAPS

—¿Sab que aquesta ditzosa huelga de verduleras m' ha reventat? No trobo naps en lloch.

—Home, demànin á n' aquell senyor, que crech que 'n té molts.

bém ab qui tractém y n' hem de ser. Ademés, la seva conducta solapada justifica todas las prevenções.

Precisa, donchs, que qui pot y deu 'ls cridi á capítul. Y en el nostre concepte qui 'ls hi ha de cridar es l' Ajuntament de Barcelona. Al Ajuntament pertany el plé domini de la vía pública. Si la passada corporació, per descuyt ó per excessiva confiança 'ls concedí bonament un lloch en la Plassa de la Universitat per empassar el monument al Doctor Robert, sense pararse á examinar ni 'l caràcter, ni la significació de aquest monument, la corporació actual vé obligada á suplir aquesta deficiencia, exigint que 's presentin els plans detallats y la memoria explicativa del projecte, principalment en tot lo que 's refereix als símbols qu' en ell pretenen fer-hi figurar.

Aquests requisits son, després de tot, 'ls que s' exigeixen á tota mena de construccions ab vistas á la vía pública. No 's permet la construcció de una casa, ni de un cubert, ni d' un kiosco, sense que s' acompanyin previament els plans y las degudas explicacions. Als cementiris no es tolerada la colocació

de una lápida; sense ferla passar per la censura previa. ¿Y tractantse de un monument públich que pot encendre las passions polítiques de la població se prescindirá de aquesta lley comuna á tota mena de construccions?

Impossible.

L' Ajuntament, donchs, té ja no 'l dret, sino 'l deber de intervenir en aquest assumpto, en la forma que acabém de indicar, sense que obsti, la circumstancia de haver sigut colocada la primera pedra. L' omisió suferta s' ha de subsanar. Y en el present cas deu ferse per evitar consequencias que fins podrián trascendir al ordre públich.

Tal es el perill que ofereix la deria. insensata de fer cristallisar ideas y passions polítiques circunstancials en una forma monumental y de caràcter permanent.

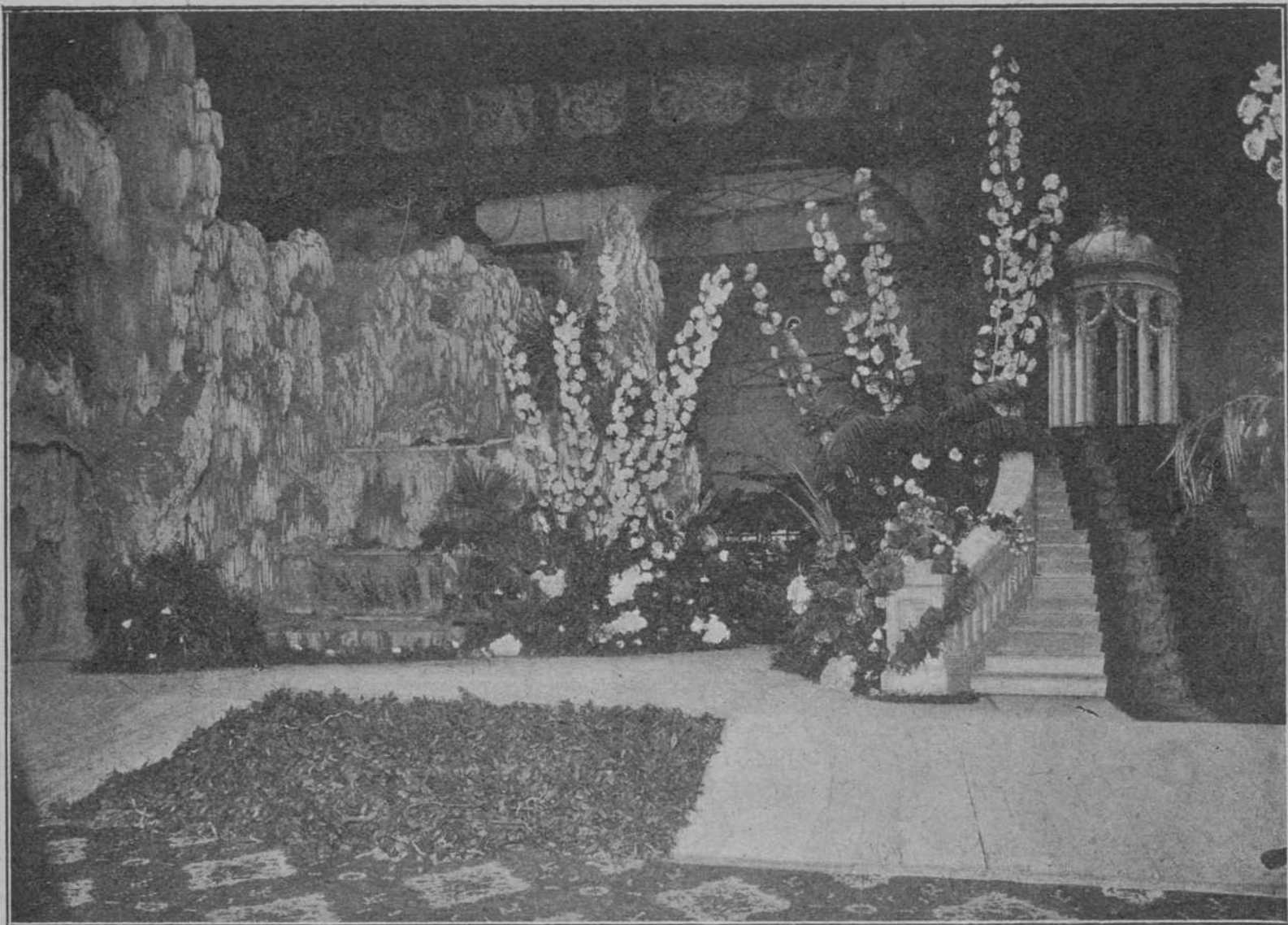
Ningú fins ara s' ha atrevit á fer lo que intentan els companys de causa.

Barcelona, lliberal y democrática de sempre, honorá la bona memoria del general Prim ab una estàtua. Fou un ajuntament liberal el que realisá aquesta idea. El general Prim sigué l' autor principal de la memorable Revolució de Setembre, el fet més important y trascendental de la nostra historia contemporánea. Fill de la Revolució era l' Ajuntament erector dat qu' estava compost en sa majoria d' elements á la Revolució adictes; y á pesar de aixó no figura en aquell monument, ni la més petita alusió al fet revolucionari. Hi ha un recort al general Prim de la guerra de Africa y al general Prim de la retirada de Méjich esculpts en dos baixos relleus; hi ha una lápida conmemorativa de la donació á Barcelona dels terrenos de la Ciutadela: respecte á la Revolució ni un símbol, ni un emblema, ni una lletra que la recordi. ¿Perqué? Per no ofendre 'ls sentiments dels que no fossin partidaris de aquell aconeximent.

Y cuidado que 's tractava de un fet consumat y encarnat en la vida de la nació.

Els companys de causa no 's paran en barras ni en delicadesas. El monument que projectan si no

28 DE JANER.—GRAN BALL Y FESTIVAL AL TEATRO DEL LICEO

Aspecte general del escenari.

un insult serà sempre una insensates: serà la representació intempestiva de las ideas de una minoria, realisada, precisament, quan aquestas ideas van de vensuda. Una verdadera impertinencia.

Y vaja: els monuments á las cosas mortas y fins si 's vol als gastaments, no s' erigeixen en la plassa pública de las ciutats vivas. El seu lloch es el cementiri.

P. DEL O.

CANSÓ DE FEBRER

Encare 'ls cims nevats
ab front adust guaytant la plana,
li etjegan tot sovint
de son mal génit las gropadas.

Pro ja s' amansirán
pel Maig, y al rebre la besada
de un tebi raig de sol,
destilarán suor abundanta
que baixant pels torrents
ab sa remor que alegra l' ànima
al jovent amorós
inspirará tendres corrandas.

El plá entre tant pacient
y silenciós, com tresor guarda
en son sí la llevor
que aspira á ser gemada planta.

Ja 'l blat ben atrevit
la senyal dona de avansada
y treu son caparró
per entre rochs y fullaraca.

Glatint per son amor
va la doncella per la plana
y 's pregunta impacient

si aquest mal temps pot durar gayre.

Li respón tot seguit
irreverenta brufolada
que esbullant sos cabells,
de un admetller las flors fa caure.

Tremola. Ab un sospir
que li ha sortit del fons de l' ànima,
aixeca 'ls ulls al cel:
grisencas bromas tot el tapan.

Pro á renaixe son cor
no triga gayre á la esperansa
entreveient que 'l sol
día per día 'l cercle aixampla.

FELIX CANTIMPLÓ

Aixís s' escriu l' Historia!...

Un senyor d' edat que, com en Simón de Nantua, tenia conegudas moltes terras y havia tractat ab molta gent, va dir-m'ho una vegada:

—«En el món, si vols anar bé, no creguis sinó lo que vejis, y encare lo que vejis, procura estar ben segur d' haverho vist.»

Per haver donat un moment al olvit aquesta sàbia máxima, l' altre día vaig tenir un disgust de cal Delgado Zuleta—qu' es com dir «de cal general:»—disgust que, per lo que després he sapigut, va ser completament gratuit y infructuós.

Vels'aquí que llegint la secció telegráfica d' un diari, qual nom me callo tant per companyerisme, com perque, havéntseli mort últimament el propietari, no 'm sembla cristiá augmentarli las tribulacions

comprometentlo, vaig toparme ab la següent horripilant notícia:

«Un honrado periodista de Londres había sido procesado y el tribunal le condenó á siete años de trabajos forzados. Al conocer el periodista la sentencia, gritó ¡Soy inocentel, y cayó muerto. Tan terrible había sido la impresión producida en su conciencia de hombre digno al conocer el fallo.»

—¡Pobre home!—vaig exclamar desseguida, sense pensar que lo que 'l telegrama referia jo no ho havia vist:—¡Quín moment més amarch ha d'haver sigut per ell el de la lectura de la sentencial... Ignocent, net de tota culpa, y no obstant, condemnat á ¡set anys de traballs forsats!... N' hi ha per morir-se de repent, no un cop: set cops, si aixó fos possible.

Y sense la menor dificultat vaig imaginarme el drama físich-moral qu' en l' interior del infelís processat degué desenvoluparse. El honrado periodista esperaria sens dupte una absolució. Essent com era ignocent, ¿per qué no havian d' absóldrel? Pero vé l' hora tremenda del fallo, y 'l tribunal, defraudant las sevas llegendimas esperansas, l' envia á treballar set anys per forsa. L' home 's queda fret: la diástole y la sistole 's negan á funcionar; se li atura la sanch, fins llavoras agitada y tumultuosa, y ¡cataplúm!, cau de cos present á las plan-

ESTRELLAS ERRANTS

Artistas de la companyía del Palais de Cristal.

tas mateixas dels jutjes injustos que tan crudelment acaban de tractarlo...

¡Quín horror, eh?... Confesso paladinament qu' en tot aquell dia no m' ho vaig poguer treure del magí.

Pero ara vé la segona part. Aficionat com soch á las cosas extrangeras, l' endemá llegia jo un altre periódich de fora que parlava també del mateix fet, y considerin quina no sería la meva sorpresa al enterarme de que de tot alló que tant m' havia afectat el dia avans no hi havia com qui diu ni una, ni una sola ¡paraula de veritat.

Resultava, en primer terme, que 'el honrado periodista no era periodista ni res que ho semblés. Era senzillament un banquer de Londres que, embolicat en negocis no molt transparents, navia sigut atrapat «con las manos en la masa.»

Y de tota aquella espelusnant tragedia del «¡Soy inocentel» y la cayguda en rodó com mort per un llamp, no 'n quedava altra cosa que un fet natural, de lo més vulgar que pot imaginarse.

Claret y per pessas menudas lo explicava l' aludit periódich.

«Els metges—deya—que han practicat l'autopsia al banquer Whitaker—que aquest era 'l nom del interfecte—declaran que 'l conegut financier ha mort envenenat ab cianuro de potassa.

»Sembla que quan el jutje pronunciá la sentència que 'l condemnava á set anys de presiri, Whitaker va escoltarla molt tranquilament y sense manifestar la més mínima emoció.»

¡Quína diferencia entre aixó y aquell espantós telegrama, causa per mí d'un día de torment y una nit de insomni!

Pero aném seguint:

«Conegut el fallo, el financier va conversar durant mitj'hora ab el seu advocat y alguns amichs, en una sala vehina á la de l'audiencia. L'home estava assentat. De prompte va alsarse y al fer aquest moviment caygué en terra.»

Reparin que fins aquí el crit de «¡Soch ignocent no apareix per en lloch.

«Inmediatament s'avisá á un metje, pero al acudir aquést, Whitaker, en estat de complert ensopiment, entrava ja en l'agonía. Vint minuts després de l'arribada del metje el banquer havia deixat d'existir.»

¿Qué tal? Prescindint de que una mort sempre es una mort, ¿hi ha res més senzill y *menegildesch* que 'l suicidi d'un home que, veyentse perdut, apela al veneno pera escapar á la pena que 'ls seus errors el portan á cumplir en reclusió forçada?

De més á més, els diaris de Londres donan detalls que acaban de treure á la mort de 'n Whitaker tot el sabor dramátich que no se sab quí ha volgut atribuirli.

Pochs días avans del día de la vista, el famós banquer, parlant ab alguns amichs seus, els havia manifestat que sería condemnat ó no, pero que fos com fos—y aixó va dirho ab un to molt significatiu, —ell podia assegurar que lo qu' es á presiri no hi aniria.

Y per lo que 's veu ho deya ab coneixement de causa. Ab tant coneixement, que potser ja á la but-

xaca hi duya preparat el veneno que al ser l' hora arribada l' havia de fer quedar bé.

Sigui com sigui, el disgust que per culpa d' ell he tingut jo, no hi ha qui me l' indemnisi.

Si de bonas á primeras el telégrafo hagués explicat el fet tal com realment ha succehit, confesso que no m' hauria indignat gran cosa y que 'l meu somni d'aquella nit no hauria sigut més ni menos inquiet que 'l de las altrás; pero... ¡llegir alló de *un honrado periodista... ¡Soy inocente!... Cayó muerto... La conciencia de un hombre digno...*

¡Ah no! D' aquí endavant, lo qu' es á mí no me la pegan. Diguin lo que diguin els telegramas, faré ab ells lo que un conegut que jo tinch fa ab els puros: avans de fumármels, es á dir, avans de créuremels, els deixaré uns quants días al sol.

Perque s' assequin.

A. MARCH

NO ES EXTRANY...

No es extrany, no, que las noyas quan se 'ls pregunta l' edat que tenen, diguin mentida.

La cosa es molt natural...

La joventut es molt maca y tothom la vol guardar...

Y la dona, mes que l' home, sempre vol tenir... poch anys.

La dona, per lleys despóticas, que no haurían d' imperar, (puig l' amor té que ser lliure), es condemnada á esperar que l' home se 'n enamori, que la demani... y en paus...

Aixís la dona es esclava del home... ¡Barbaritat!

Si home y dona son personas han d' ésser sos drets iguals.

La dona té 'l dret perfecte, quan vulgui, de demanar

CAMÍ DE BARCELONA

¿Quán s' havían vist al món las cols á semblant altura?...

¡Passejantse entre civils! ..
¡Quín honor per la verdura!

DESPRÉS D' ALLÓ DEL DIUMENGE

—Tingui la bondat d' esperar-se un moment: aviat las hi llimpiaré á vosté.

al home que mes li agradi.

Aixís ho diu la igualtat.

Avuy no es aixís, y donas hermosas, esculturals, que viuben enamoradas, passen sos mes florits anys isolas! sentint la nostalgia del amor, qu' es el gosar la vida jova, la ditxa més gran de la humanitat...

Y moltras quedan per tías, y moltras s' han de casar vellas y a disgust .. ¡pobretas!

Per xó á mí no se 'm fa extrany que sempre vulguin ser jovas y fer goig, fins al instant que su majestad el hombre se digna ab ellas lluytar.

No es extrany, nó, que las noyas quan se 'ls pregunta l' edat que tenen, diguin mentida.

La cosa es molt natural...

Jo soch home y ho confesso ab tota sinceritat:

ique 'm fa pena, molta pena, dir que ja he cumplert trent' anys!...

ANDRESITO

COSAS VISTAS

¿Pero esos guardias, para qué sirven; pero esos guardias, para qué son?

Lloch: la rambla de Santa Mónica.
Dia: diumenge passat.

Hora: dos quarts de cinch de la tarde.

Un grupo de trinxerayres está jugant y movent escándol á la cantonada de la rambla de Santa Mardona, al costat mateix d' una pila de pedras, deixadas allí sens dupte per una de las brigadas que 's dedican á la recomposició dels empedrats.

De prompte, entre 'ls baylets s' entaula una juesca.

—¿A que jo—diu un— agafo una pedra d' aquestas y la poso sobre 'ls ferros del tranvía?

—¿A que nol

—Ara ho veureu.—

Alsa 'l trinxerayre una llamborda, precisament la més grossa de la pila, y ab una forsa superior á la seva edat, se la carrega á coll, camina uns quants passos, y jallá val, sense encomenarse á Deu ni al dimoni, la tira; si no sobre 'ls ferros del tranvía, com havia promés, á no gayres passos de distancia.

Els xicots, admirats, celebran ab crits y aplausos la valentia del bárbaro trinxerayre, y rihent y xiscant, emprenen el vol y desapareixen darrera de las barracas del mercat de llibres vells.

Y allí, abandonada al mitj del pas, se queda la pedra sola, com un monument dedicat á la incultura barcelonina.

Pero, nó; no hi queda de sola. A la rambla de Santa Mónica, un municipal, simbol de l' autoritat, está mirantsela ab ulls fréstechs.

Un transeunt, que fent un munt d' amargas consideracions, ha presenciat tota l' anterior escena, s' acosta al indignat guardia.

—¿Ha vist vosté?

—Sí, señor—respón el Xanxes en correcte castellá:—todo lo he visto.

—¿Y bé?

—¿Qué quiere V. decir?

—Res: que 'm sembla que aixó no pot anar ni ab rodas.

—¿Pero qué voy á hacer yo?

—Vosté dirá. Per alguna cosa deu ser aquí.

—Lo parece. ¡Pobre de mí que cojiese al muchacho ese y le diese un sopapo!... Usted vería como el público se me echaba encima y me llenaba de insultos...

—¿Y no 'l podría detenir sense donarli cap sopapo?

—Es que esos chicos son el demonio...

—De totas maneras, trobo que aquesta pedra, aquí al mitj del pas...

—¿La piedra?...

—Sí, señor: constituheix, á més d' una vergonya, un verdader perill.—

El municipal resta mut. Suposant emperó que l' hauría entés, el transeunt saluda al guardia y donant la mitja volta, continúa el seu camí, breus mi-

nuts interromput per aquesta *pintoresca* [escena.

—¡Cóm está Barcelona!—va dihentse l'home, tot caminant:—Els trinxerayres, abandonats als seus mals instints; els agents de l'autoritat, confessant la seva impotència pera posarlos á ratllo... Y aquesta pedra, llemsada allá á mitat del carrer, á quatre pams dels rails del tranvía, ¡ab quína facilitat podria ocasionar ara una desgracia, si ningú l'aparés!... Sort que aquell guardia...

El dimars á las 10 de la nit, *cinquanta tres horas* després d'haver ocorregut aquests fets, el bondadós tranzeunt—qu' es el qui ens els ha relatat,—tornant casualment á passar per la rambla de Santa Mónica, va dirigir una mirada al lloch del *crim*.

La pedra... ¡era al mateix puesto!...

No sabém si avuy encare hi es.

MATÍAS BONAFÉ

LICEO

Ha passat com una exhalació la Festival del Liceo; ha passat casi sense deixar rastre, com no siga 'l del fastidi en una gran part dels concurrents. ¡Pero, *amigo*, ells se n tenen la culpa! ¿Qui 'ls hi fa anar á una expansió, deixantse 'l bon humor á casa? Ey, cas que de bon humor ne tinguin, que me 'n dupto molt, perque aquest es un género que surt de dintre de cada hú mateix: no 's cotisa á la plassa, ni s' expén á las tendas, y per lo tant no 's pot comprar ab diners.

El teatro presentava brillant aspecte: els balls confiats als professionals de Terpsicore sortiren bé, tant el minuet, com la sardana, lo mateix el *tourbillon* que 'l *Cake-Walk*: els concurrents en lloch de ballar, com haurían pogut ferho, 's dedicaren á disparar flors, confetti y serpentinas .. y la cabalgata final que semblava que havia de ser el *clou* de la festa, resultá una mica massa de guarda-ropía.

En resúm: una festa costosa y de pretensions; pero tal volta organizada massa precipitadament. Com ensaig se pot admetre. Si un altre any torna á ferse, caldrá que 'ls que la vajin á honrar ab la seva asistencia, fassin mes provisió de alegría que de confetti, serpentinas y flors.

ROMEA

El dinar de bodas, anunciat pel divendres de la senmana passada, no se servirá fins aquesta nit. Una senmana justa de retrás. ¿Volen dir que no será escaldufat?

Pel dimars próxim s' anuncia l'estreno de *El camí del sol*.

Escoltin: ¿y si está núvol, com el trobarán aquest camí?

CATALUNYA

Ab el títul de *Los chicos de la escuela* s' ha posat una sarsueleta dels Srs. Arniches y Jakson, ab música dels Srs. Valverde (fill) y Torregrossa. La música, en aquesta obra, es lo de menos. quedant reduhida á dos ó tres pesas bastant repicadas.

En quant á l'obra está moguda, ben coordinada, plena de xistes y ocurrencias. En ella lo cómic y lo grotesch van de brasset, y fins ofereix algunas espurnas de sentimentalisme.

No es natural que un xicot d'estudi armi un parany pera comprometre á la filla del arcalde, al objecte de salvar á la filla del mestre de un compromís idéntich. Com no es veritat tampoch que un arcalde, per *monterilla* que sigui, pugui deixar cessant á un mestre d'estudi per la seva propia y exclussiva autoritat. Pero ja hem convingut en que en el teatro *tutto e convencional*, y admetentho aixís, hem de reconéixer bonament que 'ls autors de *Los chicos de la escuela*, coneixen molt bé l'ofici y saben enganxar el públich.

¡Y tal com saben enganxarlo! Ben clarament ho diuen els aplausos ab que va ser rebuda l'obra y lo molt que va fer riure en tot el decurs de la representació.

L'execució molt ajustada... Y aixó qu' en Cerbón hi fa un paper de xicot d'estudi, y encare que á primera vista sembla qu' es una mica massa gran pera fer aquesta mena de papers, s' hi defensa bé. La Membrives molt possehida de la seva part, demostra contínuament que sab lo que 's fa y que sent lo que diu. No pot dirse lo mateix de totas las tiples cultivadoras del género xich.

GRANVÍA

Picaro mundo es una especie de revista donada á l'escena ab l'etiqueta de López Marín y el mestre Caballero.

Aquesta marca de fábrica, ab tot y ser bastant acreditada, no lográ salvar la mercancia.

¡Pícaro revista!

TÍVOLI.—CIRCO EQUÈSTRE

Lo que fá l' hércules Nino d' alsar pesos *aclaparadors*, entre altres un canó ab el seu corresponent carro, que no pesa menos de 1,600 kilos, es veritat que també ho faria una cábria; pero 'l públich no s' hi interessaría. Lo extraordinari es que ho realisi un home de carn y ossos com els altres. ¡Vaya una brahó!...

Pel día del seu benefici li aconse'lo que á manera de torna, fassi colocar damunt del canó, á la mes gran y desarrollada de las Dainef. ¿Quan s' hi juga que no ho alsa?

N. N. N.

¡Amaguéu el pá que vé la gana!

¡Mireu qu' es trist, ser personal!

¡Mala negada, si ho es...!

¿Qui es qu' hi viu á Barcelona

ahont tot se revoluciona,

pro sembla que ho fá al revés?

Fa molt temps que ab sa modestia

ja m' ho deya un sabi amich:

«per viure sense molestia,

aquí, 's te ser molt bestia,

ó bé 's te ser molt rich.»

¿Qu' ets pobre? Sufreix y calla.

¿No tens casa? Feste'n una,

Si no tens quartos, treballa;

si 't sobra gana, badalla;

si 't falta treball, dejuna.

Con més abundan els brassos,

aquí, menos feynas hi há.

Quan van els rals més escassos

y de gana aném més grassos,

es quan més s' apuja 'l pá.

May, quan vé una desventura,

ve sola, com de costúm,

Al mercat falta verdura,

y al forn s' apuja d' altura

l' article de més consúm.

Trobo una idea encertada

que s' apuji l' ayguardent,

qu' es cosa que no m' agrada,

ni té utilitat probada

ni es bo per ré enterament.

Com no sigui per posarlo

cremat ab un drap, al cap,

per mí, fins poden privarlo.

No alabo aixó d' apujarlo,

pro de greu tampoch me 'n sab.

Y, la vritat: si jo un día

pogués fé la lley tot sol,

no tant sols l' apujaría,

sinó que fins privaría

las tabernas y l' alcohol.

Aixís els homés potsé

no haventhi cap *tabernota*,

contemplaríam mes bé!

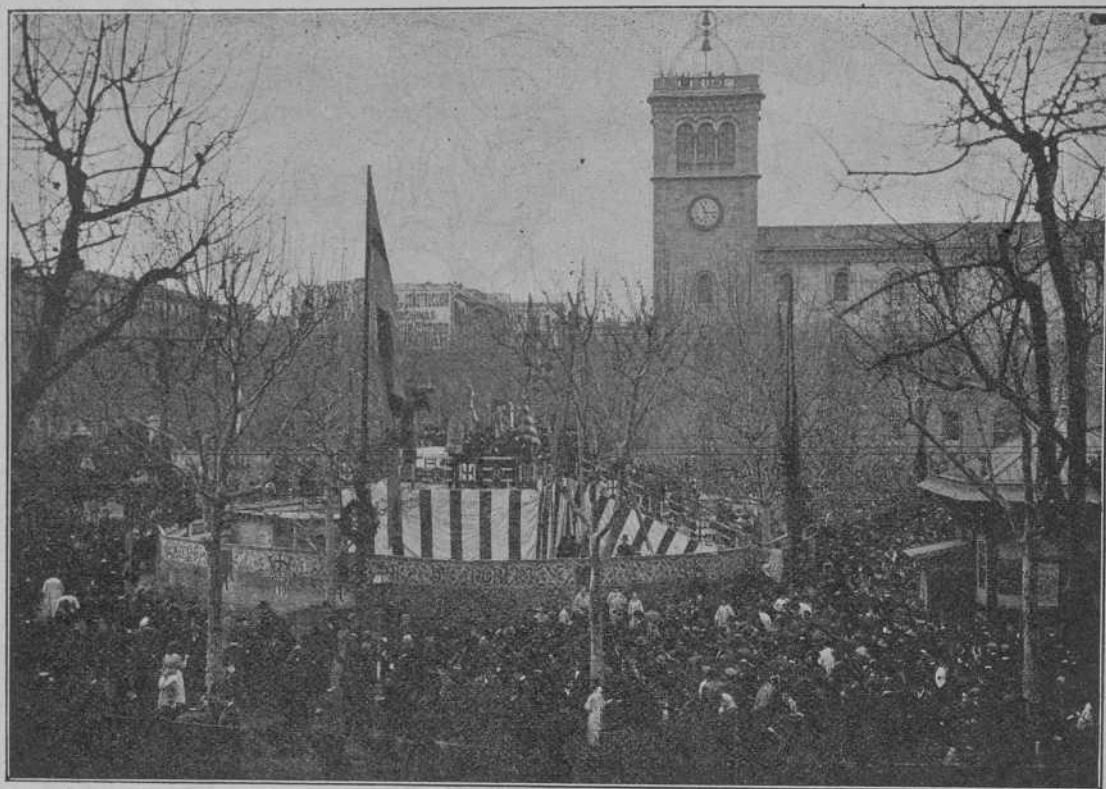
els solters, á la xicota

y els casats á la mullé.

Tampoch á mí 'm preocupa

si s' encareix el *tabach*.

LA NOTA DE LA SENMANA

Colocació de la primera pedra del monument del Dr. Robert.—La plassa de l' Universitat, pocs moments avans de la cerimònia.

La tribuna oficial.

CÓM SE MANEJA LA FALS

—Demá que vingui la nostra, no mes faig *izis!*...

izás!...

y de potas en l' ayre.

Milló; fúmi'l la gent d' ups.
qu' alló de *xupa* que *xupa*
á un hom el fa tornar flach.

A mí lo que m' encaparra,
es que ab molt bonas rahons
se 'm apuji el pá de barra...
¡A mí, que soch un panarra
en totas las acepcions!

Jo menjo pá ab la escudella,
y quan vaig á treballá',
per una costum molt vella,
me 'n porto á sota l' aixella
un bon guimbarro de pá.

Per xó jo soch *pa...*rtidari
de que ab ordre de Madrit,
al pá, per lley, se 'l declari
com article necessari,

obligatori y gratuit.

Es de tal necessitat,
que 'l pá, que no es un ornato
públich, ni un luxu privat,
hauría d' anar barato ..
¡Més que barato: Donat!

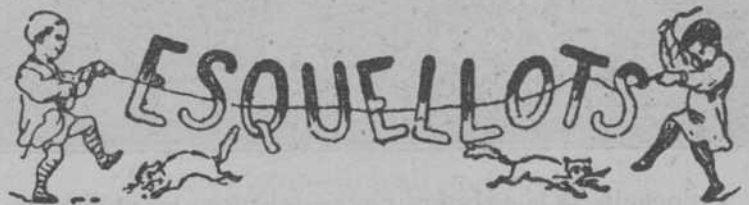
Y si quan aixís se fés,
els forners de Barcelona
no guanyessin prou dinés,
podrían fer de llaunés
per sabé 'l *pa* que s' hi dona.

PEP LLAUNÉ

EPÍLECH DE LA FESTA

Colocada ja la pedra,
no hi havia perdigot
que sapigués retirar-se
sense endúr-sen un recort

Tres articles dedicava diumenje *La Perdiu* al doctor Robert: un de 'n Verdaguer Callís, un altre de 'n Sans y Buigas y 'l tercer de 'n Montolíu (D. Manuel de). Es curiós que cap d' ells estigui escrit ab verdadera efusió. Son traballs pera cumplir un compromís, plens de banalitats y de llochs comuns. No fá encare dos anys que 'l doctor Robert es mort, y ja ni menos el senten... Potser ni tan sols l' han sentit may.

Y ab tot pretenen alsarli un monument. Pero d' ell el doctor Robert no n' es més que 'l pretext. El monument en realitat á qui l' erigeixen es á las sevas caborias.

De *La Perdiu*:

«El clos del monument estava pintat y decorat ab rames de llorer y *aglans d' or.*»

No sols el clos, sino altras galindainas decorativas. Per tot arreu las *aglans d' or* campejavan. Eran com el *leit motiv* de la decoració.

Las *aglans* son el pasto predilecte de la plutocracia regionalista; pero, entenemnos, han de ser d' or.

Parla el *tribuno* Rusiñol:

«Comensém las obras del monument al may prou plorat doctor Robert, enterrant entre las runas de lo que un jorn foren murallas de Barcelona, una *pedra forta com nostre dret, vella com nostra historia, valenta com nostra decisió y nostre amor á la terra.*»

Passi lo de forta y lo de vella... ¿pero lo de valenta? Voldríam saber en qué consisteix la valentia de las pedras.

¿Y quin punt de comparació té la pedra ab l' amor? ¡La pedra es precisament l' imatge de l' insensibilitat! Metafóricament á un sér que no senti l'

amor, se li diu que té 'l cor de pedra. ¿Es aixís com estiman á Catalunya 'l Sr. Rusiñol y 'ls companys de causa?

¡Gloria al sardanista Cambó!

Per una pulla que dilluns va dirigirli *El Diluvi*, tatxantlo de advocat poch expert, l' autor de la pulla, qu' en vida del Sr. Laribal, tenia fondas arrels en el periódich, sigué amenassat en ser despedit de la redacció.

Y aixó 's deu á que 'l Sr. Cambó es, según diuben, l' advocat conceller de las dos herevas del Sr. Laribal, y per lo tant, passa á ser una persona itat sagrada de la iglesia diluviana. ¡Ay del que en lo successiu s' atreveixi ni á senyalarlo ab el dit!

Felicitem coralment al Tenorio de Besalú pel bon éxit de las sevas conquistas... naturalment: de las sevas conquistas professionals.

Días enrera uns malfactors penetraren en el do micili de un beneficiat de Santa María del Mar, y després de tancar en un quarto á la germana del amo de la casa, forsaren un calaix de la taula escriptori, en el que (parla l' *Avi Brusi*) «acostumbra

ESPANYOLS. PUR SANG

Ó LA DISFRESSA DEL NEN

Va ab bolquers y dú babero...
y ja 's vesteix de torero.

DEL DIA

—Pare, pa!...
—No puch arribarhi, fill. ¿No veus qu' está tan alt?

ba depositar las cantidades que recibía para limosnas, apoderándose de un billete de mil pesetas, de catorce de á ciento, de dos de á veinticinco, de un paquete de cuarenta duros y de unas cuarenta pesetas en diferentes clases de moneda; también se llevaron aquellos un recibo que tenía extendido el dueño de la casa para cobrar el cupón de treinta y tres obligaciones de la Deuda Municipal, dejando éstas y un reloj.»

Tot plegat, si no vaig errat de comptes: 3 mil pesetas y pico, ab més el valor de las obligaciones que no baixa de 3,300 duros.

Y tot ho tenia guardat en el calaix de las limosnas.

Sens dupte 'ls malfactors que ho sabían, degueren dirse:—¿Per qué 'l guarda tan diner, destinat á so-

DUO D' ACTUALITAT

La gent de mar no treballa,
las hortelanas l' imitan;

de modo que avuy tenim
huelga terrestre y marítima.

UN GOMÓS

—La Zoffa zempre 'm diu que 'lz regaloz que li faig
zon baratoz y de poch guzt... ¡Avuy li porto una col,
qu' ez la coza méz cara que hi ha!

corre als necessitats,
haventhi tanta mi-
seria?

Y si ls agafan se-
rán capassos de dir
apoyats en la gaceti-
lla del *Brusi*:—Nos-
altres no som lla-
dres, som pobres que
varem anar á fernos
la caritat á nosaltres
mateixos.

A París acaba de
tenir un gran éxit
el pianista Nin, en
un concert que ha
donat en la *Schola
Cantorum*,

¡Y es un nin!

Figúrinse 'ls éxits
que tindrà quan si-
gui home fet.

Alguns periódichs
se queixan de qu' en
las sessions del Ajun-
tament se pronun-
cian massa discurs-
sos.

Tal vegada esti-
guin en lo cert els
que tal diuhen, en-
care que jo crech

que per parlar tenen la boca 'ls regidors, y es mil
vegadas preferible que l' emplehin per parlar, que
no per menjar.

Lo únich sensible, en tot cas, es que l' ordre del
día, en algunas ocasions, quedi postergada y enda-
rredada.

Pero aixó podria salvarse fácilmente.

¿De quina manera? Molt senzill: celebrant senma-
nalment dos sessions, una dedicada á preguntas,
mocions y debats de carácter general, y l' altra á l'
aprobació de dictámens, comprometentse á no mou-
re's del saló, fins que 'l despaig restés totalment
agotat.

Ab aixó quedaria satisfet tothom: els partidaris
de que 's parli y 'ls partidaris de que s' obri.

Té la paraula *La Devantera*, periódich del gremi
dels *reconsagrats*:

«Si fos veritat alló d' un altre món, enviaria un reca-
det al doctor Robert (á qui s' está per ferli un monu-
ment, si no ho sabían) felicitantlo per la xaripa qu' ha
tingut de conseguir que li fassin un pedestal sense ha-
verhi posat gayre 'l coll per la seva part. Y aquesta feli-
citació li enviaria directament y com á cosa seva y meva
que no se n' enterés ningú, perque els sabis diuhen—y
deuhen tenir rahó, perque son sabis—que no está bé par-
lar dels morts... quan son ben morts.

»Donchs sí, 'l felicitaria com á n' el estudiant que sen-
se haverse encaparrat gayre ab la assignatura, conse-
gueix un *Sobresaliente* com una casa. Y de pasada, li re-
comanaria que si trobés á tots aquells qu' ell ha conegut
y que més qu' ell se mereixen un monument, els don-
gués tota mena de satisfaccions, dihentlos que si li fan
monument no es ell qui 'n té la culpa, sino la massa que
'l seguía, que mal que li pesi, li aixeca 'l pedestal ab la
mateixa serenitat y sanch freda ab que ha explotada la
seva figura, pera fer negoci ab bustos de guix, cendreras,
licors, postals, etc., etc.

»Sí. Y expressions per tots aquells olvidats més merei-
xedors del reconeixement dels seus compatricis que 's

diuhen, Verdaguer, Pi y Margall, Rubió y Lluch y tants y tants altres.»

Deixant apart el nom del Sr. Rubió y Lluch, qui avuy encare viu, y que per lo tant no té condicions de *monumentable*, tot lo demés está molt posat en regla, baix el punt de vista especial de *La Devantera*.

«Y ara, cars lectors, sabreu si 's dona per aludida, quina veu tindrà *La Veu* respirant per la ferida.»

Hi havia al Ateneo un salonet ahont desde que l'Ateneo es Ateneo, s'hi reunia una de las penyas de la casa. Els que hi solian anar ni son perdigots, ni reconsagrats, sino ateneístas á secas, lo qual vol dir que 's mantenen agens á las corrents predominants en aquell club, per obra y gracia dels que 'l manglejan.

Donchs sens altre objecte manifest que 'l d'expulsarlos de aquell refugi, s'ha constituït en l'Ateneo una sala de joch de *ajedrez*, y ha sigut instal·lada en el salonet. Els tertulians de sempre han rebut aquesta punxada, obra digna més que de mascles, de donetas ponsonyosas. Aquesta tretta fou combinada, segons diuhen, á ca'n Güell.

¡Bé s'está portant el senyor Maragall, President de la corporació!... Després de haver prés ó de haver consentit que 's prenguéss aquesta resolució, s'ha fet acreedor á que se 'l declari un'altra de las glorias més legítimas de la nostra terra.

¡Lo que té, válga'm Deu, val, l'anar ab malas companyias!

El Papa ha expressat el desitj de que las senyoras que concorrin á las reunions nocturnas á las que son convidats cardenals y bisbes, procurin afegir una mica de tela al escot.

Entenguin'ho bé: ho recomana á las que assisteixin á las reunions de nit y en els cassos en que aquestas reunions hi assisteixin cardenals y bisbes.

Ara, en las reunions de días no han de tapar res. Y en las de nit sempre que 'ls eslesiástichs que hi assisteixin siguin de canonje per avall, tampoch.

Y si no es tal com ho dihé'm jamigo, perque 'l Papa no parla més clar!

Un concepte curiós contingut en un discurs de Mr. Trouillot, que acompanyant al President de la vehina República assistí á una Assamblea de viatjants de comers:

«El viatjant inglés arriba á qualsevol punt, y aixís que nota que la seva mercancia no s'acomoda al gust del país, torna á pendre 'l tren y ja no se 'l veu més.

«El viatjant alemany, en igual cas, també 's retira; pero pera tornarhi lo més aviat possible ab la seva mercancia transformada al capritxo del nou consumidor.

«Per lo que toca al viatjant francés, no se 'n va fins que ha lograt convéncer al client, per refractari que 's mostri en un principi, de que la mercancia

ESTATUA AMBULANT

—¡D' aixó 'n dich un monument! ..
Y tot, mármol de Carrara...

BARCOS DE MOVIMENT

Si tirém bossinets de cánfora en un gibrell plé d'aygua, 'ls veurém giravoltar á la superfície ab gran rapidés, l'un al voltant de l'altre. La causa d'aquests moviments es la disminució de la tensió del líquid al contacte de dita substancia. Pera ferlos aturar, cal tan sols abocar al gibrell una gota d'oli.

Admetent aquesta propietat caracterísca, podém utilitzar la cánfora per' una distracció científica ben divertida: Fabriquém dos vaixells de paper, ó de cartró, dels nomenats *barcos soterranis*, y avants d' efectuar la *botadura*, fixém al dessota de cada un, subjectat ab un fil, el corresponent trosset de cánfora. A una senya convinguda, deixém anar els navilis per la immensitat casulana del nostre oceá d'ayguera, y 'ls veurém tot seguit empaytarse y evolucionar com dugas fragatas enemigas del combat de Trafalgar.

Els que no estigan al tanto de la martingala quedarán ab un pam de boca badada, y creurán que la locomoció de las nostras esquadras damunt de la superfície de l'aygua, es obra del esperitisme ó dels jesuitas del carrer de Casp.

que li ofereix es la que millor li convé y la que més ha de agradarli.»

¡Ben observat!

Un ricatxo deya:

—Son moltas las personas de posició que s'alan de haver vingut á Barcelona descalsos ó ab els peus ficats dintre de unas sabatas foradadas: donchs jo hi vaig venir completament nú, sí, senyors, sí; tal com dich: nú de pel á pel.

—¿Y no varen agafarlo?

—¡Y que m'havían de agafar!... Quan vaig venir á Barcelona nú fou el día que hi vaig náixer.

SOLUCIONS

- 1.ª XARADA 1.ª—*Ca-mi-na-da*.
- 2.ª ID. 2.ª—*O-re-lla*.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Lo ret de la Sila*.
- 4.ª GEROGLÍFICH.—*Per presos á las presons*.

CRIT DEL COR

—¡Ay Russinyolet, si tú m'hi donessis un cop de má, ab quin gust la posaría aquesta primera pedra!

TRENCA-CAPS

XARADA

La noya treballadora
tercera darrera casa
que son pervindre no basa
en pareixe engrescadora;
que ab senzillesa vestida
gasta poch, pro aprofitat,
perque 'l jornal escanyat
arriba just á la mida,
perque té germans petits
que li imposan el deber
de fé un esfors verdader
y aquest tréuresel dels dits,
tres prima-dos intatxable
duenya de la *dos segona*
qualitat de ser bufona
y ser modesta y afable,
mereix la sollicitut
del xicot mes bon xicot,
laboriós, mirall de tot
y de bondat y virtut.

J. COSTA POMÉS

ANAGRAMA

Per golut un *total* que coneixia;
menjars' cinch *tot* de carn res per ell era;
fins un jorn apostava y pretenia
que ab sis días tan sols, se menjaría
la seva dispesera!

J. BOSCH Y ROMAGUERA

TRENCA-CLOSCAS

MASÍA DALMES
DE
ALCALÁ

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas el títul de un popular drama castellá en cinch actes.

AMANDO MESEGUER

MITRA NUMÉRICA

4	—Consonant.
3 5	—Nota musical.
4 9 3	—Part del cos humá.
4 2 6 6	—Carrer de Barcelona.
1 2 8 5 6	—Nom d'home.
3 2 1 9 8 2	—Nom de dona.
4 2 6 5 6 6 2	—Poble catalá.
4 2 3 9 6 7 8 2	—Nom de dona.
1 2 3 4 5 6 7 8 9	—Nom d'home.
1 2 3 7 2 8 9	—Nom d'home.
1 2 6 6 9 3 4 2	—Carrer de Barcelona.
1 5 6 7 6 6 2	—Posició espanyola.

EDUARD XUCLÁ

CONVERSA

—¿Hont vas Joanet?
—A menjar un bossí, ¿que vols venir?
—No, gracias: ja estich tip. A un quart de vuyt estavam esmorzant ab el que t'hi dit, á can Justín.

J. DORMUÁ (A) XAPÚ DOPOR

GEROGLÍFICH

K I C

× A
: D D :
× A

F. JOANET

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Obras publicadas pel popularíssim escriptor catalá C. GUMÀ

	Ptas.		Ptas.
Fruyta del temps. —Colecció de poesias formant quatre tometes titulats: <i>Fruyta amarga, Fruyta verda, Fruyta agre-dolsa</i> y <i>Fruyta madura</i> : segona edició, ilustrada. Cada tomet 0'50 de pesseta, tots junts.	2	La primera nit. —(<i>Impressions de un nuvi</i>).	0'50
L' amor, lo matrimoni y 'l divorci.	0'50	Lo dia que 'm vaig casar. —(<i>Impressions de una nuvia</i>).	0'50
Del bressol al cementiri.	0'50	Ensenyansa superior. —Juguet còmic en un acte.	1
Buscant la felicitat.	0'50	Drapets al sol. —Escàndol humorístich, ilustrat.	0'50
Petóns y pessichs.	0'50	Quinze días á la lluna. —Catada en vers, ilustrada.	0'50
Barcelona en camisa.	0'50	Ni la teva ni la meva. —Comedia en 3 actes y en vers.	2
Lo déu del sigle.	0'50	Un viatge de nuvis. —Humorada en vers, ilustrada.	0'50
Home ó dona?	0'50	Quina dona vol vosté? —Humorada en vers, ilustrada.	0'50
La dona nua (<i>Moralment</i>).	0'50	Lo primer dia. —Juguet còmic lirich, en un acte.	1
Tipos y topos (<i>Colecció de retratos</i>).	0'50	Art de festejar. —Catecisme amorós, en vers, ilustrat per M. Moliné.	0'50
Guerra al cólera! <i>Instruccions per combatrel.</i>	0'25	Guia del conquistador. —2. ^a part del <i>Art de festejar</i> .	0'50
Cla y catalá. <i>Llissóns de gramática parda.</i>	0'50	Colón ó Carnestoltes? —Ensarronada còmica municipal, ilustració de M. Moliné.	0'50
Don Quijote de Valcarca.	0'50	Abaix lo existenti! —Disbarat còmic en un acte.	1
Ecce-Homo! Monòlech en un acte y en vers.	0'50	Lo Marqués de Carquinyoli. —Juguet còmic en un acte.	1
Mil y un pensaments. —Colecció de màximas y sentencias.—Un tomo de unas 100 pàginas.	1	Una aventura de amor. —Ilustrada per M. Moliné.	0'50
Lo Rosari de l' Aurora. —Album humorístich, ab caricaturas.	0'50	Pelegrins á Roma. —Viatje bufo tràgich en vers, ilustrat.	0'50
Filomena. —Viatje de recreo al interior d' una dona.	0'50	Per qué no 's casan los homes? —Humorada en vers, ilustrada.	0'50
Lo cólera y la miseria, y una carta al Dr. Ferrán.	0'50	Per qué no 's casan las donas? —Humorada en vers, ilustrada.	0'50
Sobre las donas. —Polémica entre C. Gumà y <i>Fantastich</i> .	0'50	Jesús Maria Joseph! —Juguet còmic en un acte.	1
Gos y gat. —Juguet còmic en un acte y en vers.	1	La salsa del amor.	0'50
Vuyts y nous. —Ab lo <i>retrato</i> del autor.	0'50	Lo mon per un forat. —Humorada en vers, ilustrada.	0'50
Un cap-mas. —Juguet còmic en un acte y en vers.	1	Cóm se pesca un marit? —Humorada en vers, ilustrada.	0'50
20 minuts de broma. —Un tomet que conté dos monòlechs representables, titulats: <i>Tres micós</i> y <i>Un cessant</i> .	0'50	De la Rambla á la manigua. —Aventuras d' un <i>re-servista</i> , ilustradas.	0'50
Lo pot de la confitura. —Colecció de poesias.	0'50	Blanchs y negres, ó la qüestió de Cuba, ilustrada.	0'50
La Exposició Universal. —Humorada agre-dolsa.	0'50	Un casament á proba. —Humorada en vers, ilustrada.	0'50
Cura de cristiá. —Juguet còmic en un acte y en vers. (<i>Un col·laboració</i>).	1	La senyora de tothom. —Humorada en vers.	0'50
Guia còmica de la Exposició Universal. —Un tomo de unas 100 pàginas, ab un plano y varios dibuixos.	1	Lo llibre de las cent veritats. —Edició ilustrada.	0'50
L' amor es cego. —Juguet còmic en un acte y en vers.	1	El pecat de Eva. —Humorada en vers, ilustrada.	0'50
Cansóns de la flamarada. —Un tomo de 128 pàgs.	1	Agencia de matrimonis. —Humorada en vers, ilustrada.	0'50
Una casa de dispesas. —Juguet còmic en un acte.	1	Entre faldillas y pantalóns. —Humorada en vers, ilustrada.	0'50
		Sota la parra. —Colecció de cantars.	0'50

GUAPAS
Y
ALEGRES

Album artístico

FOR

F. GOMEZ SOLER

Ptas. 1

El Jardín
abandonado

FOR

SANTIAGO RUSIÑOL

Ptas. 2

CIENCIAS
Y
PACIENCIAS

(Del calaix d' un sabí)

Secrets d' economia doméstica
Remays fàcils y baratos. Experi-
ments de física recreativa. Fórmu-
las novas d' art culinari. Jochs y
entreteniments casulans,

PER FRA NOI

(Ab un grapat d' Ilustracions explicativas)

— Preu: 1 pesseta —

ALBUMS DE CARICATURAS

FOR

FRADERA

Una procesión

Revista de comisario

Presbiterias

A Ptas. 1'50 cada álbum.

EL MUNDO
RIENDO

FOR

ROBERTO ROBERT

EDICIÓN ILUSTRADA CON 250 GRABADOS

debidos al lápiz de

TOMÁS PADRÓ

Un tomo, Pesetas 12 50

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en llibransas del Giro Mutuo ó be en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebirà á volta de correu, franca de porta. No responém d' extravíos, si no 's remet ademés un ral pera certificar. Als corresponents se 'ls otorgan rebuixos.

HISTORIA D' UN NEN GENTIL

QUE VA ANÁ Á UN BALL INFANTIL

¿Veuen quin nen mes bufó?
Donchs es ell, en Salvadó.

Aquest anunci va sé
l' esca de tot lo que vé.

Els papays, quan el llegeixen,
portarhi al nen decideixen.

La mamá immediatament,
vinga cusir de valent.

Y al sé 'l día senyalat
ja me 'l tenen disfressat

Las vehinas, quan el veyan,
—¡Y qu'es preciós!- totas deyan.

Hasta la gent que passava
per mirarlo s' aturava.

Mes serio y tibat que un gall,
arriba el xicot al ball.

Tot son felicitacions
y caricias y petóns.

El Jurat, obrant molt bé
li dona 'l premi primé.

Un cop la festa acabada,
surt y li agafa una ayrada

Al veurel tan arrupit,
el fican corrent al llit.

Hi va 'l metje y ab molt flayre,
diu: ¡Hum! No m' agrada gayre,

La mamá d' angunia plena,
semblava una Magdalena.

S' hi feu tot lo que 's pogué,
mes... ¡no va servir de ré!

¡Oh pares que teniu fills,
lliureu'los d' aquests perills!

PIRAROL